

kancelar japonskega konzulata v Čikagu, in tajnika Honda in Konisi.

V prvi seji dne 9. t. m. so se samo določili običaji in vzpored, po katerem se bodo vršile. Tako se je določil francoski jekik kot razpravni, angleški pa kot pomožni jezik. Vite namreč zna samo rusko in francosko, Komura pa samo japonsko in angleško. Istotako so se poverila tudi pooblastila.

Druga seja je bila dne 10. t. m. Pri tej seji so izročili Japonci Rusom mirovne pogoje. Vite je govoril v francoskem jeziku, Komura pa neprestano v japonskem. Zato je končno začel tudi Vite govoriti ruski. Tolmači so predstavljali govor vsakega.

Pri tretji seji dne 12. t. m. so izročili Rusi odgovor na japonske zahteve. Vite je delal s svojimi tovariši v petek do 2. ure popoldne. Vsako točko so vsestransko pretresovali, nakar je Vite narekoval, da je zahteva nesprejemljiva ali pa vsaj pretirana. Odgovor je zelo obsežen in tako sestavljen, da vsaj za sedaj ni povoda, da bi se pogajanja pretrgala. Angleški listi vedo že povedati, kaka je vsebina ruskega odgovora. Predvsem je ruski odgovor odločno proti odstopu Sahalina in proti vsakršni vojni odškodnini, da, tudi proti japonski nadvladi nad Korejo. Pač pa se obeta, da se na ruski meji ne zgrade nove trdnjave. Ravno tako se Rusija upira odstopiti Mandžurijo Japonci, razven tistega dela, ki ga že ima Ojama v svojih rokah.

Dopisi.

Vitanje. (Napad.) V noči od 30. na 31. julija si je neki zlikovec iskal zabave v tem, da je na kaplaniji šipe pobijal. Gotovo se je bil ta hajlovec do dobra nalezal kakšnega fuzlna. Ne mislite tega! Bil je popolnoma trezen in ravnal premišljeno. V gosti temi — v njo je bila zavita tudi protestantska oštarija — je metal kamenje na okno iz cestne strani. Tu je bilo okno z vetrnicami precej zaslonjeno, in kamenje je obležalo na oknu, ne da bi bilo šipe podrobilo. Vsled te smole je šel na drugo stran, kjer je cerkev in tu je tudi v temi opazil, da je okno z vetrnicami le napol zavarovano. Tu je tedaj začel opravljati svoje plemenito dejanje in je po celi sobi tje do postelje ob nasprotni steni nasul razdrobljenih koščkov stekla. Da tega dejanja ni izvršil kak okoliški Slovenec, nikdo ne dvomi, saj je bilo tudi kamenje mehko in gladko, kakor so germanski Vitanjčani.

V čudni luči in zvezi se tudi pri tem dejanju kaže oni lepi Slovenec, ki se med nami hoče kazati navdušenega narodnjaka, a je vse kaj drugega, ker je z našimi najza-

grizenejšimi narodnimi nasprotniki zvezan in celo njim vrlo postrežljiv. Vedel je namreč že pred davnim časom pripovedovati g. kaplanu, da ga Vitanjčanje za svoje godovanje, to je na pust, hočejo osrečiti s kamenitim dežjem. Kar se takrat ni izvršilo, bi se naj kmalu po Veliki noči. Ob koncu julija pa je zvedel, da je gospod kaplan iz Vitanja prestavljen. Brž je kar na svojo roko raztrobil med svojimi hajlbrudarji, da kaplan odide dne 31. v ponedeljek, ne da bi vedel za njegove namene, oditi v terek. In res, kar v noči na pondeljek so plemeniti hajlbrudarji izvršili slaven čin, da so na kaplaniji s kamenjem šipe pobili. Sicer je pa lepi Slovenec vedel, da so se protestantski nemškutarji zakleli, da bodo g. kapelana pretepli, če ga na večer ali ponoči dobijo v trgu. Noč ima svojo moč! Seveda jim ni hotel privoščiti tega tevtonskega veselja in ni šel v trg brez posebnega opravka ali sile.

Pa se uprašujete, zakaj so ga tako peklenško sovražili? Sami trdijo, da je delal nemir. A kakšen „mir“ razumejo protestantski nemškutarji? Lepo mirno in v redu je vse, če lahko brez skrbi delajo s katoliškimi Slovenci, kar se jim poljubi. Tako „pomirjevati“ pa jim ni hotel pomagati. Večkrat je tudi javno razložil, kako delajo pastor in njegovi pristaši, pomagači in izprejemavci za nemško protestantsko državo. In to jim je bilo neprijetno. Da bi mladino obvaroval vsaj nekoliko tega pogubnega vpliva, jo je zbiral v nanovo oživiljenem bralnem društvu, kjer so brali dobre časnike, lepe knjige ter zapeli marsikatero pošteno pesem. Ali je to hudobno? Seveda poštenjakovičem se je zdela hudodelstvo. Kajti mladina bi si najraje v tistem času hladila svojo žejo, v gostilnah prepevala in se brhko sukala ter pomagala polniti — prelube mošnjčke. Kaj jim treba prednašanja, kaj poučnih govorov? Da bi se mladina kaj lepega naučila in pošteno razvedrila, kaj tega treba Slovencem?

Iz Zdol pri Kozjem. (Strupena rosa.) Kakor se je poročalo po raznih listih, je tuintam po nekaterih krajih peronospora ali strupena rosa nastopila v preobilni meri in žugala uničiti največjo nado našim ubogim vinorejcem. Tudi pri nas se je pojavila v preobilni meri ta bolezen in po nekaterih vinogradih hudo posmodila, da jih je bilo tako žalostno pogledati, kakor tedaj, ko v jeseni mraz listje popari. Toda tudi peronospora je izbirčna, kakor se nam zdi, kajti ni se naselila kar po vseh vinogradih, ampak je iskala iste bolj proti večernemu solncu obrnjene, pa tudi drugi so ji dobro ugajali. Strašno budo je zadela nekatere vinorejce, kar obupani so in tarnajo, kaj je temu krivo. Da se je letos ta bolezen v tako obilni meri prikazala, je več vzrokov. Škropilo se je. Seveda nekateri pra-

strama nekaj mesecev še za silo dobro godilo.

Toda nesreča ne spi. V prodajalnici, za katero je Marica delala, vnel se je požar in se grozno hitro razširil. Prej da so mogli kaj rešiti, zgorela je cela zaloga blaga; tudi strehe se je ogenj lotil, in plamen je švignil še na dve sosedni strehi; vkljub vsem gasilecem in brizgalnicam je tista hiša vsa pogorela, od sosednih dveh pa strehe. Maričin gospodar je bil popolnoma uničen in je moral svojo kupčijo pustiti. Marica je bila spet ob kruh, pomanjkanje se je vnovič začelo. Uboga Marica je plavala v solzah. Molila je noč in dan in prosila Boga za pomoč. „O moj Bog“, je večkrat vzdihnila, „ne pozabi, kaj si obljubil, da hočeš sirotam biti oče in mati. Usmili se dveh sirot!“ Hodila je po cerkvah in tam dolgo ostajala, zatopljena v svojo molitev. Najraje je hodila v cerkev Saint-Germain-des-Prés. Redko je minul kak popoldan, da ne bi bila tam klečela pred podobo Matere Božje, ki se nabaja na prvem stranskem altarju tik uhoda. Skozi cele ure je tam klečala in ponavljala vedno iste besede: „Tolažnica žalostnih, usmili se mene in sestre!“

Konec sledi.

vilno, drugi nepravilno. Opazoval sem vinorejce, ki so v najhujši vročini škropili, drugi zopet v rosi in tretji prepozno in vse to povzročuje peronospora. Pa tudi oni grozni vihar je tega veliko kriv, ker je listje in mladje preveč omamil, listje obtokel, da se je potem jelo sušiti. Torej eno k drugemu je vzrok letošnje tako hude peronospore, ki ni uničila samo listja, ampak tudi veliko množino grozdja. Kateri vinogradi so pa zdravi ostali, ti so pa pravi kras naših gor, ki obetajo mnogo zlato-rujne vinske kapljice.

Naj napravi že letos vsak vinorejec trden sklep, ako mu Bog še življenje da se prihodnje leto bolj skrbno postaviti v bran proti hudi sovražnici peronospori, ki bi mu morebiti žugala uničiti lepe ameriške nasade, kakor pa letos. Naj se že začne škropiti zgodaj, ko mladika požene 3—4 peresa in potem vsake tri tedne ter hitro po vsaki nevihti. Kakor otrok, tako tudi trs potrebuje varstva in skrbi, da se ne naseli vanj bolezen. Poškropijo pa se naj vsi deli lista enakomerno drobno in fino, pa ne tuintam, kakor nekateri delajo, drugi pa zopet potapljujejo, da je groza. Pa tudi na sestavo za škropljenje namenjene sestavine se mora gledati. Zato pa svetujem, da se rabi za poskušnjo lakmusov papir, ki se dobi v vseh večjih prodajalnicah za nekaj vinarjev. Pa tudi v rosi in preveliki vročini ne hodite v ameriške nasade, ker to škoduje. Vidite, dragi vinorejci, letošnje tako hude peronospore je krivo več vzrokov. Da se pa ti vzroki drugo leto popravijo in obvaruje nadaljno razvijanje peronospore, bode treba mnogo skrbi in truda po zgoraj omenjenih načelih. Pa saj veste, kaj pravi pregovor: „Pomagajte si sami in Bog vam bo pomagal!“

Zdolski.

Od Save. (Občinske volitve na Vidmu) so se v sredo, dne 9. avgusta zopet vršile, a žal, ne dovršile. Ko smo imeli pred leta dnevi prvokrat po pretekli dobi volitev v občinski odbor, je zračunal pametni „Štajerčev“ dopisnik, da je bila velikanska večina odbornikov iz njegove stranke. Resnica je bila ta, da je izmed 18 izvoljenih odbornikov bilo 9 naših, a 9 Štajerčijancev. Vsak razred je takrat volil po 6 odbornikov in po 3 namestnike. Slovenci so popolnoma zmagali takrat le v drugem razredu; v tretjem razredu so bili (po srečkanju) izvoljeni 4 kandidati od Štajerčeve, dva pa od slovenske stranke. A eden izmed onih 4 mož, katere so volili Štajerčijanci, je izjavil že med volitvijo, da ne bo nikdar držal s stranko naših narodnih odpadnikov. A to volitev je namestnija z deželnim odborom ovrгла in se je morala 9. avgusta vršiti nova volitev. Ker se je število volilcev letos namnožilo nad 600, je moral voliti vsak razred po 8 odbornikov in po 4 namestnike. Zapisnik volilcev je sestavila davkarija v Brežicah in je šel z njim občinski predstojnik Ban k okrajnemu glavarju, ga vprašat, če je prav razdeljen. To je bilo važno radi tega, ker mora biti v prvem razredu po postavi vsaj dvakrat toliko volilcev, kolikor se voli odbornikov in namestnikov. Tretjino direktnih davkov plačuje 18 volilcev; te je postavila davkarija v prvi razred, a po postavi bi jih moralo biti v prvem razredu 24, ker se je imelo voliti v vsakem razredu po 8 odbornikov in po 4 namestnike. Občinski predstojnik Ban vpraša torej g. okrajnega glavarja, ali ne bo treba v prvi razred prestaviti še prvih šest volilcev iz drugega razreda. Gospod glavar mu reče: „Naj ostane tako, kakor je odredila davkarija.“ „Dobro! naj pa ostane.“ Ob dobi reklamacij ali pritožb se tudi nihče ni zglasil in nihče ni zahteval, da je treba zapisnik popraviti v tem smislu, da se prestavi 6 volilcev iz drugega razreda v prvi in primerno število volilcev iz tretjega razreda v drugi razred. Po preteku reklamacijske dobe, tekem zadnjih 8 dni pred volitvijo, ko se po postavi zapisnik volilcev sploh ne sme več popravljati in spreminjati, pošlje okrajno glavarstvo občinskemu uradu na Videm pritožbo nekega volilca, ki zahteva, da se naj v prvi razred prestavi šest volilcev iz drugega razreda. Glavarstvo napiše na slovensko vlogo onega

da je bilo za najpotrebnejši živež, zdaj naslanjačo, pozneje par boljnih, blazinastih stolov, potem spet kako omaro, slednjic stensko uro iz časov Ljudevita XV., katero je bil oče, stotnik Barthelon, še od svojega strica dobil in jo kakor neko svetinjo pri hiši hranil. Najbolj pa je Marico srce bolelo, ko se je morala ločiti od svojega glasovirja, pri katerem je tolikrat iskala in našla tolažbo; ko je namreč v svoji žalosti kaj zaigrala, pozabila je za trenotek na svoje skrbi. Solze so jo polile, ko so postrešček glasovir nesli iz hiše. Pri vsej svoji žalosti pa je morala tolažiti še svojo sestrico Pavlino in ji dajati pogum, katerega že sama ni več imela.

Čez nekaj dni so odprli v bližnji ulici veliko, novo prodajalnico za žensko in moško perilo. Marica je tudi znala dobro šivati in je šla brž tje ter se ponudila za šiviljo, če bi katero potrebovali. Bila je sprejeta. Odslej je celi dan pri mizi sedela in šivala. Veliko ni zaslužila, pa vendar toliko, da sta mogli živeti. Zvečer, ko se je začelo mračiti in je bila že utrujena, poklicala je sestrico k sebi in jo poučevala v pisanju, računstvu, krščanskem nauku in drugih vednostih. Tako se je se-

volilca samo te-le besedice: „Zur Amtshandlung.“ (Pri brežiškem glavarstvu se ne znajo slovenski. Opomba uredništva). Kaj naj vkrene zdaj župan? G. glavar mu reče: Saj je zapisnik volilcev, kakor ga je razdelila davkarija, pravilno sestavljen in razdeljen; doba za slučajno spremenitev zapisnika je že pretekla; glavarstvo pa samo reče na došlo pritožbo: „Zur Amtshandlung.“ Zapisnik volilcev je postal tako pravomočen, da ga ne sme nihče popravljati. Med tem so se vršile med obema strankama prav živahne priprave za bodočo občinsko volitev. „Štajercijanci“ so se tega imena menda začeli sramovati ter so se jeli na svojih volilnih listkih imenovati „napredni kmetje.“ A kmetov si najšel med Štajercijanci presneto malo; to so le stari liberalci, nemški in slovenski; pa tudi vsi, ki so nemškega rodu, so naravnost rekli: „jaz moram voliti z Nemci.“ Rojeni Nemci so toraj te ljubeznjive „kmetске naprednjake“ smatrali kot nemško stranko. To je pač ostanek tiste nemškutarске stranke, ki je gospodovala do zadnjih let na Vidmu; a pošteni krščanski slovenski kmetje ji nočejo več skazovati pokorščine. Lepše se že glasi „napredni kmetje“, kakor „Štajercijanci nemčurji.“ Tudi veličanske lepake so nabijali Štajercijanci po hišah na Vidmu in v Stari vasi; pri tem grdili slovensko kmetско stranko ter priporočali svoje nemške kandidate. Pa pošteni slovenski kmet ni porajtal več za vse te mu nastavljene zanjke. Ura za začetek volitve je odbila. A ker napovedanega glavarja še ni videti, čaka komisija do 9. ure. To je bilo prav nepotrebno tratenje časa. Od devete ure zjutraj do pol štirih popoldne je oddalo svoje glasove približno 165 volilcev. Od teh so dobili slovenski kmetje po 105 do 110 glasov; tisti naprednjaki pa po 52 glasov. Največ glasov je dobil dozdajšnji župan, vrli g. Franc Ban, v katerega se z največjo strastjo zaganjajo nemčurjski sršeni.

Nepopisno je bilo veselje med našimi vrstami, ko se je razglasil izid volitve v III. razredu. Da bomo zmagali v tem razredu, tega smo se pač trdno nadjali, a da bomo zmagali s toliko večino, na to pač niti sami mislili nismo, ker je bil ta razred pri poprejšnjih volitvah za slovensko stranko zgubljen ali pa polovičarski. K tej lepi zmagi so nam pa pripomagali naši vrli sosede iz Anovca, Gorice, Artič in iz brežiške okolice. Našim „naprednjakom“ so pa prišli na pomoč pristni Nemci in nemškutarji iz Krškega in iz Rajhenburga. Bodi njim!

Ob pol petih se začne volitev v II. razredu. Ta je bil vsikdar naš in bi bili tudi letos izvoljeni v tem razredu slovenski poštenjaki, če bi ne bil volitve nenadoma ustavil gospod glavar. Ko je 6 ali 7 volilcev II. razreda oddalo svoje glasove, stopi v volilno dvorano g. okr. glavar, ter vpraša župana: „Ste spremenili zapisnik volilcev?“ Župan odgovori: „Ne! Vsaj sem Vas prišel vprašati, če ga naj spremenim; pa ste mi rekli, da tega ni treba.“ Glavar razsodi: „Jaz ustavim nadaljno volitev.“ Začela sta se pripraviti gosp. glavar in župan. Slednji je v eno mer trdil, da mu je glavar naročil, naj zapisnik ostane tak, kakoršen je bil sestavljen pri davkariji; glavar zopet, da ga župan ni razumel. Volilci so se silno razburjeni razšli. To ni malenkost, ob tako hudi vročini in ob silnem delu zapuščati dom ter zgubivati celi dan z volitvijo, katera se pa potem prevrže in se ljudstvu nalagajo prav po nepotrebem nova bremena in novi stroški. Zakaj ne naroči deželni odbor ali namestnija davkarijam, katere sestavljajo zapisnike volilcev, da jih naj sestavijo v taki obliki, da bo volitev veljavna? Zakaj ne skrbijo gospodje okrajni glavarji za to, da so ti zapisniki sestavljeni postavno?

Čez kakšne 3 mesece se bo na Vidmu zopet moralo voliti v občinski odbor. Možje iz Vidma in iz vseh sosednih občin! Iskrena zahvala Vam bodi izrečena za toliko požrtvovanje in za toliko ljubav, katero ste na korist pravični stvari razodeli 9. avgusta! Tako je prav: podpirajmo krščanski Slovenci vsepovsod drug

drugega in zmaga mora biti naša! Ne dajte se nikdar preplašiti in pregovoriti od breznajčajnih ljudi, ki so vedni sovražniki naših najdragocenejših zakladov: svete vere in slovenske narodnosti! Bodite pogumni in srčni v tem svetem boju. Kedar Vas bomo zopet klicali na pomoč, pridite v trdnem prepričanju, da se borite za našo skupno pravico. 9. avgusta smo spoznali svoje prijatelje in svoje sovražnike.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. G. dr. Ivan Benkovič je odprl svojo odvetniško pisarno v Brežicah. — Imenovan je za sodnega tajnika v Mariboru okrajni sodnik Avg. Modrinjak v Žužemperku in za sodnega tajnika v Celju sodni pristav dr. Fr. Bračič v Ptuj.

Mariborske novice. V zadnji občinski seji se je sklenilo, da se naj kmalu podere v Freihaugasse hiša eskomptne banke, da se omogoči promet v imenovani ulici. Bil je pa tudi že skrajni čas! — Mlad tat je 12 letni Alojzij Cebe, sin perice. Njegova mati je imela opraviti v kavarni Kastner v Tegethoffovi ulici, kjer je izmikal fant pogosto denar. Svota, katero je fantič s časoma ukradel, znaša okoli 200 K. Denar je fant s svojimi tovariši zapil. — H gostilničarju Jožefu Majcenu v Mariboru je prišel neki Alojzij Haušel, pristojen v mariborsko okolico. Haušel je s prepričevalno besedo prepričal gostilničarja, da ve za velik zaklad. Gostilničar ga je prosil, naj ga ž njim deli. Haušel je v to privolil še-le, ko je spil pijače za 5 K 50 vin., in mu je dal gostilničar 4 krone. Končno je pa Haušel ukradel gostilničarju še kovčeg, v katerega naj bi dal izkopani zaklad in je pobegnul.

Sklep šole na mariborski sadjarski in vinarški šoli v Mariboru se je vršil dne 11. t. m. Zavod je štel minulo šolsko leto 40 učencev, od teh je bilo 31 Slovencev in 32 sinov kmečkih posestnikov. Na deželne stroške je obiskovalo šolo 19 učencev. Šolo je dovršilo letos 18 učencev.

Mariborski okoličani, pozor! Mestni svet mariborski je sklenil, da mora imeti vsakdo, ki prodaja na trgu sadje, kakor: grozdje, bruske, jabolka, slive, breskve itd. potrdilo od občinskega urada, da je sadje njegovo. Takšno potrdilo velja samo za en dan. S tem hočejo omejiti krajo sadja.

Dirka v Mariboru se bo vršila dne 8. septembra.

Slovenke, kupujte kavo družbe sv. Cirila in Metoda! Družba sv. Cirila in Metoda je sklenila z g. Jebračinom, tovarnarjem v Ljubljani, novo pogodbo, vsled katere isti prodaja kavo v prid družbe sv. Cirila in Metoda. Segajte pridno po nji, zavedne Slovenke! Kava je ravno tako ukusna, kakor so druge kave nemških tvrdk.

V Rušah je povozil hišni posestnik Jožef Nekrep dne 1. t. m. s svojim motorjem osemletnega Franc Pečeler. Zaradi tega se je moral zagovarjati pred sodnijo in je bil obsojen na 50 kron in na vse sodnijske stroške.

V Brezulah je začela goret 14. t. m. ob 1 uri po popolnoči hiša kmeta Matija Fingušt, ki je popolnoma pogorela. Pogorela je tudi hiša kmeta Franca Fingušt in Fr. Predikaka. Požarnim bramborcem iz Rač in Hotinje vasi se je posrečilo ogenj pogasiti, da se ni nadalje širil. Tudi iz Maribora, Hoč in Razvanja so prišle brigadne. Kako je ogenj nastal, se ne ve.

V Makolah je umrla blaga gospa Henrijeta Hocolausch v 65. letu. Naj v miru počiva!

Volitve v okrajni zastop slovenjgraški. V skupini veleposestva se je vršila volitev dne 14 t. m. Zmagali so Slovenci! Slava zavednim volilcem! Ker je Slovincem tudi v

kmetskih občinah zmaga gotova, bo večina v okrajnem zastopu slovenska.

Deželno zborovanje učiteljev, ki se je vršilo minoli teden v Gradcu, se je ostro izreklo proti temu, da bi se za šolo godni otroci vporabljali pri dninarskih delih.

Nevihte. Tudi iz Slovenjgradca se nam poroča, da je tam nevihta naredila dne 6. t. m. veliko škodo. Nobeni hiši ni prizanesel vihar. Vsaki strehi je več ali manj opeke odnesel, nekatere strehe pa kar cele, kakor se je to v Pamečah zgodilo. Hudo je razsajal ta vihar tudi po gozdih in vrtovih. — V Gočovi je med viharjem dne 6. t. mes. udarila strela v hišo posestnika J. Vrunčiča. Zgorelo je tudi gospodarsko poslopje. — Pri Sv. Miklavžu blizu Vurberka je isti dan tudi strela udarila v hišo Gašperja Antolčiča. K sreči ni vnela ampak samo opeko in zid poškodovala. —

Iz Sodinec pri Veliki Nedelji. V občinski odbor so prišli dne 20. julija razven dveh Štajercijancev sami narodni možje. Za župana je bil izvoljen gospod Matija Lah. — „Prostovoljno gasilno društvo“ v Trgoviščih je obhajalo dne 16. julija desetletnico svojega obstanka ob ogromni udeležbi ljudstva, gospode iz Ormoža in požarnih bramb iz Središča in Hardeka. Pri slavnosti je govoril g. Robert Košar, učitelj na Runču, in razložil glavne črtice iz slovenske zgodovine ter pri tem povedal, kako že od nekdaj delajo Nemci s Slovenci. To pa ni bilo prav gospodu trgovcu Skvorecu, ki je rojen v Sodincih v priprosti slovenski hiši, zdaj strasten Nemec. To si pač hočemo zapomniti! — Iz Višanec pešljajo otroci svojo dečo v ormoško nemško šolo. Ti otroci se prav nespodobno obnašajo in preklinjajo, ko grejo iz šole domov. Ali je to sad te šole?

Iz Slov. Bistrice. V našem mestu je pred kratkim otvorila tvrdka I. Smeh trgovino s papirjem in galanterijo; tamkaj se dobe narodni kolki, pisma in cigaretni papir naše šolske družbe, kakor tudi najnovejše razglednice, izdelane le pri slovenskih in čeških tvrdkah; tudi je tam velika zaloga vseh šolskih potrebščin. Zatorej priporočamo to narodno trgovino Slovincem iz mesta in okolice najtopleje. — Ravno tako priporočamo narodnega čevljarja g. Cvahteja, ki si je s svojim solidnim in cenim delom v kratkem času pridobil vsestransko priznanje. Podpirajmo ga vsi brez izjeme, kajti sramota bi bila, če bi puščali naše ljudi na cedilu, ohole nasprotnike pa bi z našim denarjem sitili. — Končno še opozarjamo na narodnega trgovca g. Pinterja, ki z vsakovrstnim modnim kakor špecerijskim blagom kar najboljšo postreže in na g. Labaherja na južnem koncu mesta. Če se bomo tudi gospodarsko osamosvojili, le tedaj nam je upati na lepšo bodočnost in potem ne bo Bistrica samo po imenu, ampak tudi po svojem značaju res Slovenska Bistrica.

Ptujske novice. Ornik je tožil dr. Brumena. Dokler je upal, da pride tožba pred mariborske sodnike, je še obdržal tožbo, ko je pa uvidel, da se bo stvar obravnavala pred ljubljanskimi sodniki, je pa tožbo umaknil. Hm! Hm!

Zopet pristaš „Štajerca“ obsojen. Sedaj ga že ni hndodelnika, katerega bi „Štajerc“, to zloglasno glasilo ptujskih in drugih šnopsarjev, ne štel med svoje „sotrudnike“ in bralce. Da je navaden tolovaj in morilec prvi pesnik „Štajerc“, to nam že ni nič več novega. Pretečeni ponedeljek se je pa še ena cvetka pridružila temu „šopku“. Ant. Glas iz Rajhenburga, ki bolj verjame ptujski kroti kot sv. pismu, je bil v Celju obsojen na mesec težke ječe radi motenja vere. Ko je šel namreč nekega dne gospod rajhenburški župnik spreviditi bolnika z Najsvetejšim, ni hotel Glas počastiti, kakor se spodobi za kristijana, Najsvetejšo. Gospod župnik ga mirno opomni na njegovo dolžnost, a Glas ga začne zmerjati in nespodobno govoriti o Bogu. Za to je bil obsojen in bo sedaj lahko mesec dni premišljeval, kam pripelje človeka „Štajerc“.